

Laura en Martijn en hun voorkeur voor 'anders dan anders'

Letterlijk en figuurlijk in stappen: het kan!

Een geoliede organisatie, een strak draaiboek waarbij niets aan het toeval wordt overgelaten en ceremoniemeesters die alles tot in de puntjes hebben voorbereid.... Laura en Martijn hadden een legertje van maar liefst acht 'ceremoniemeesters' aangesteld. En toch blonk hun huwelijksdag bepaald niet uit in organisatietalent. Maar ach... iedereen beleefde de dag van zijn leven. En daar ging het Laura en Martijn om. "Het was een supergezellige feestdag, zonder gestress en opgeprikt gedoe. Ik vergat zelfs af en toe dat we aan het trouwen waren!" En dan te bedenken dat de twee wel voor een héél bijzondere trouwlocatie hadden gekozen: aan boord van een tjalk!

Laura van Winsen (30) en Martijn Forrer (31) uit Amsterdam ontmoetten elkaar op een oud-nieuwfeest dat Laura gaf. De vonk sloeg onmiddellijk over en Martijn wist al heel snel: met Laura wil ik trouwen. "Joh, hij heeft me wel honderd keer gevraagd", vertelt Laura lachend. „Maar het hoefde voor mij niet zo nodig. En ik weet niet waarom, maar ineens bedachten we samen tijdens een etentje in Gent aan de Schinkel dat we zouden gaan trouwen. Maar, nu je het zegt... : dié dag ben ik niet eens officieel gevraagd door Martijn."

Geen saaie receptie

Laura, in het dagelijks leven werkzaam als verloskundige in het Westfries Gasthuis in Hoorn, en ambulancechauffeur Martijn waren het over een ding eens: "We wilden een relaxte feestdag, voor ons maar ook voor onze vrienden. Want ik denk eerlijk gezegd niet dat we onze vrienden een plezier zouden doen met een plechtigheid in het gemeentehuis en een saaie receptie na afloop. Wij wilden een topdag waaraan iedereen veel plezier zou beleven. Dus trouwen op het water leek ons uitermate geschikt: écht in het huwelijksbootje stappen dus. En na afloop een knalfeest", vertelt Laura.

Chaos

"De voorbereidingen alleen al vond ik geweldig! Bijvoorbeeld het bruidspersoneel vragen. Hoewel, bruidspersoneel... Acht vrienden hadden we gevraagd als ceremoniemeesters, maar geen van allen blinkt uit in organisatietalent. Als je op de dag zelf al iets wilde weten, dan wisten zij nergens van! Maar ach, we hebben wel veel plezier beleefd. Ook in de aanloop naar de trouwdag. Juist omdat het zo'n chaos leek, was de sfeer zo ongedwongen. En juist daarom hebben Martijn en ik er ook zo van genoten!"

Wat is de bedoeling?

We schrijven 12 september 2003. Dé grote dag voor Laura en haar vriend Martijn. Voordat Martijn naar zijn moeder in Weesp vertrekt om zich voor zijn trouwdag klaar te maken, drukt hij Laura nog een keer op het hart: "Alsjeblieft, geen opgedoft kapsel zodat ik je straks niet kan herkennen." Niet lang daarna wordt Laura thuis door haar schoonzus Lida onder handen genomen, terwijl haar ouders toch wel wat nerveus door het huis lopen. Eenmaal aangekleed wacht Laura, terwijl ze ernstig haar best doet om vooral niet nerveus te zijn, in vol ornaat op haar aanstaande. In alle hectiek die

het huwelijksbootje

inmiddels toch wel de sfeer bij Laura thuis typeert, heeft niemand in de gaten dat Martijn al lang buiten staat te wachten en dat ook Laura al tijden helemaal klaar is voor vertrek. De videobeelden zijn ook nu nog hilarisch: "Wat is nu eigenlijk de bedoeling.... Waar wachten we op", klinkt meerdere keren uit de mond van Laura, terwijl de bruidsmisjes vrolijk rondtarten.

Het wachten is dus op Martijn, die dik een halfuur buiten staat in afwachting van enige vorm van actie... Als de touringcar met hun beste vrienden voorrijdt, komt er weer schot in de zaak. „Ik vond het fantastisch om zo opgehaald te worden door onze beste vrienden, mijn ouders, Martijns moeder, onze broers en zussen en mijn oom Hennie.” De bus brengt het Amsterdamse gezelschap naar de haven van Muiden, naar de sierlijke tweemast-tjalk De Egelantier, waarop het allemaal gaat gebeuren. Want daar geven de Amsterdamse geliefden elkaar, onder leiding van een ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Muiden, het jawoord.

Niet té gekleed

De tjalk is vooraf vrolijk versierd onder de bezierende leiding van Laura's vriendin Jikke. Windmolentjes in bonte kleuren en tientallen ballonnen geven de huwelijksboot een vrolijk tintje.

Gelukkig maar, want de lucht is grauw en grijze wolken pakken dreigend samen boven de haven van Muiden. En dan te bedenken dat ze later die middag nog met z'n allen gaan zeilen met De Egelantier... "Door ook echt te gaan zeilen, maak je er ook voor je vrienden een bijzondere dag van. Lekker met z'n allen in de touwen hangen! We hadden onze gasten daarom gevraagd vooral niet té gekleed te komen, maar toen bleek dat een aantal toch keurig in pak was gekomen. Dat viel me eigenlijk wel behoorlijk tegen van onze vrienden", lacht Laura.

Het duurt niet lang of een aantal gasten haalt de roze regencapes tevoorschijn: het regent! Toch blijft het tijdens de trouwceremonie zelf in tweërlei opzicht helemaal droog! Na het jawoord gooien familieleden en vrienden kilo's rijst naar het kersverse bruidspaar en drinkt het gezelschap een glas champagne. Met windkracht 5 zeilt het trouwgezelschap vervolgens de haven uit. Ze trotseren wind en regen, maar beleven een onvergetelijke middag aan boord van De Egelantier.

Helemaal af

Na het nuttigen van een heerlijk diner zetten de feestgangers koers richting haven, want: het feest kan beginnen! Voor het zover is kleden bruid en bruidegom zich nog snel om. Laura in knalrood

charlestonjurkje en Martijn een té gek gouden pak. Op de muziek van de Gooise formatie The Bluesmasters is het tot diep in de nacht swingen geblazen in de CMA-zaal, die veel doet denken aan een Berlijnse nachtclub van de jaren dertig. Pas als buiten de hotdogkar parkeert en vriendelijk met sterretjes naar buiten lopen, is het duidelijk: aan deze dag is een eind gekomen. Laura: "Die hotdogkar was door een vriend geregeld. We hoorden pas later dat ook dat vrij chaotisch was gegaan, want vrienden van ons moesten die dag zelf in heel Amsterdam op zoek naar broodjes en worst. Daar had die man niet aan gedacht!"

En dan is het echt tijd om naar huis te gaan. Laura gooit haar bruidsboeket. En Martijn? Die gooit een hotdog. En terwijl er een hevige 'strijd' losbarst om het boeket van de bruid, rijden Martijn en zijn bruid naar huis. Voordat de twee hun ogen sluiten, schenken ze nog wel drie glazen champagne in: twee voor zichzelf en één symbolisch, voor de overleden vader van Martijn.

